

Едно злодѣйство.

Илийчо Кондаковъ, младъ човѣкъ на трийсетъ и двѣ години, здравъ, снаженъ, якъ — дѣто казватъ: камъкъ да стисне вода ще пустне — лежеше отпуснатъ на червения мендеръ у тѣхъ и пушеше цигаро, като слѣдеше съ дрѣмливъ погледъ синикавитѣ облачета, които излазяхъ отъ него.

— Мамо, страшна скука ме е налѣгнала, кажи ми какво да правѣ? продума Илийчо, като се извърна къмъ една стара жена въ черна рокля, сѣднала до прозореца съ чурапъ въ рѣцѣ.

Майка му го погледна прѣзъ очилата си.

— Каква кука? попита позачудена.

— Искамъ да ти кажж: тегота ми е, саклетъ ми е, омръзна ми сичко.

Майка му го изгледа още пò-очудена.

— Твойто, Илия, се казва: неволия отъ слободия!

— Нѣма какво да правѣ!

— Какво ще правишъ? Яждъ, пий и спи! повече какво трѣбва на човѣка?.. Нѣмашъ грижа никаква... Живѣй си както Господъ далъ.

Старата госпожа Кондакова, както всичкитѣ наши почтени старци и старици, имаше свое ясно опрѣдѣлено, непоклатимо въззрѣние на живота.